

Luka - drengen der ville være pige

- en børnenovelle af Socialpædagog & Forfatter Michelle Klæstrup©

Luca lå i sin seng og gned sig i øjnene, medens han kiggede rundt i sit værelse. Solen skinnede fra en skyfri himmel ind ad vinduet, mens fulgene fløjtede om kap ude i haven. Luca kunne høre sin far larme nede i køkkenet; ”Luca, stå nu op, ellers kommer du for sent i skole”; - råbte far. Luca havde slet ikke lyst til at stå op, det var så dejligt at bare putte sig under den varme dyne. ”*Jeg vil meget hellere blive hjemme, og lege med min bedste ven Selma*”, tænkte Luca. Luca elskede sit værelse, for her kunne han gøre lige hvad han ville, uden at mor og far blandede sig; ”lad nu vær med det...”, ”vær nu stille...”, ”det må du ikke”. Altid skulle der være stille når man var sammen med de voksne. Men her på Lucas værelse, der kunne man gøre lige hvad man ville, lege og larme, danse, synge og spille højt musik; - der var ingen voksenregler.

Selma var Lucas bedste ven, og den smukkeste og sødeste pige i *hele* verden; - det syntes Luca i hvert tilfælde hun var. Hun havde et flot langt rødt hår, som altid hvirvlede rundt i vinden, og lige som Luca, elskede hun også at danse og synge. Selma var også meget sødere end Mathilde; - Mathilde var Lucas storesøster, og hun drillede næsten altid, og hvis hun ikke drillede, så var hun sur eller talte i sin mobiltelefon. Mathilde var vist noget der hedder ’teenager’, - noget Luca havde hørt mor og far tale om. ”Luca, for sidste gang, stå så op”; - råbte mor nu denne gang. Mor var lige kommet ud af badet, i den ene hånd havde hun en hårtørrer, og under den anden arm sin computer. Far var ved at smøre madpakker, mens storesøster Mathilde bare sad ved spisebordet og kiggede ned i sin mobiltelefon. Mathilde spiste ikke altid så meget, for hun havde altid travlt med at tale med sine veninder; - de talte næsten altid om drenge.

Lucas mor kom op på værelset, og gik hen til Luca; ”jamen kære Luca, du har jo feber”. Luca var helt varm og meget våd på panden; - over det hele var der sådan nogle små vandperler. ”Det er da godt at jeg ikke skal på arbejde i dag”; udbrød mor, og puttede Lucas så godt under dynen, at han næsten ikke kunne få vejret. Lucas mor arbejdede på kontor, hun vidste *rigtig* meget om computere, for hun sad altid foran én; - og nogle gange

arbejdede hun også hjemme. Det var godt, for så kunne hun jo passe på Luca i dag, for Luca kunne jo ikke gå i skole med feber; - måske ville han så smitte de andre børn. Mor åbnede nu også det andet vinduet ud til haven, så der kunne komme rigeligt med frisk luft ind i værelset, og så begyndte hun hurtigt at rydde alt det tøj op, der lå på gulvet. Til sidst lå der bare et par bukser og en trøje tilbage.

Da Lucas far og storesøster var taget afsted, kaldte mor nede fra køkkenet; ”jeg kører lige ind til byen og køber noget medicin til din feber, jeg er snart tilbage igen min skat”. Luca syntes det var super sejt at være alene hjemme, for så kunne han jo bestemme alt selv. ”*Det havde selvfølgelig været sjovere, hvis jeg ikke havde været syg*”; tænkte Luca, mens han rejste sig lidt op i sengen. På gulvet over i hjørnet, ikke langt fra hans seng, lå stadig en masse tøj som mor ikke lige havde set, noget af alt det tøj som Selma og Luca havde leget med dagen før; - tøjet var noget Selma havde haft med. Luca kiggede først på Selmas tøj, og så bagefter på sit eget, de bukser og den trøje som han så ofte havde på; - drengetøj. ”*Jeg ville meget hellere have det tøj på som Selma har, det er meget finere og meget pænere*”; - tænkte Luca. På den ene væg i værelset stod et stort gammelt skab med to store spejle i. Skabet var fyldt med udklædningstøj, som kom fra det teater hvor Lucas far arbejdede. Høje hatte, sko i alle størrelser, kjoler med glimmer, jakker, smykker og flotte fjer i mange farver.

Når Selma og Luca legede sammen, så elskede de at klæde hinanden ud, danse og grine højt. De klædte sig ofte ud i de flotteste kjoler med glimmer og perler på, lange strømpebukser i forskellige farver, en masse smykker tog de på, og de smukkeste prinsessesko, - ja alt det var i det gamle skab, og meget mere. Mens Luca sad i sin seng, kunne han ikke lade vær med at tænke på pigerne og drengene over i skolen; - drengene ville altid kun spille fodbold, og spillede de ikke fodbold talte de om computerspil; - noget med at skyde på hinanden. Pigerne stod som ofte sammen i små grupper og skrev *hemmelige* beskeder til hinanden, på deres mobiltelefoner; - også selv om de stod næsten lige ved siden af hinanden. Luca ville meget hellere ’hemmelige’ beskeder med pigerne, end spille fodbold med drengene. Luca syntes tit, at drengene var lidt fjollede, for de kunne godt finde på at drille pigerne, eller løbe rundt i skolegården med stor fart; - nogen gange faldt de også og slog sig på knæene, så det blødte; - med blod.

Luca vidste godt, at han ikke var helt som de andre drenge over i skolen, men tænkte ikke så meget på det, for han var jo bare sig selv; - bare Luca. Luca havde nu sat sig på

sengekanten i bar overkrop, og håret strittede ud til alle sider. Han kiggede over på gulvet hvor hans drengetøj lå, og bagefter kiggede han over på det gamle skab med de flotte spejle. Luca rejste sig op, gik over for at åbne skabet, - men døren sad lidt fast, så Luca måtte sætte sit venstre ben på den ene dør til skabet, hvor efter han hev til med alle sine kræfter. Med *et* gik begge døre op, og ud på gulvet røg alt tøjet og begravede næsten Luca, kun hans hoved stak op; - og på toppen af hovedet var en stor sort hat landet. Luca gravede sig hurtigt ud af bunken af tøj, og fandt den flotteste smukkeste kjole frem, den fineste lyserøde kjole, og skyndte sig at tage den på. Så begyndte han at danse rundt i værelset, mens han sang med på musikken, som spillede højt fra hans mobiltelefon.

Luca havde ikke hørt at mor var kommet hjem fra byen, så Luca blev lidt forskrækket da mor pludselig kom ind ad døren til værelset. ”Jamen Luca, hvorfor ligger du ikke i din seng, du har jo feber”; - udbrød mor, og slukkede for musikken. ”Og hvorfor har du taget en lyserød kjole på? ”; - spurgte hun nysgerrigt. Luca vidste ikke hvad han skulle sige, men satte sig ned på sengekanten. ”Er der noget du vil fortælle mig? ”; - spurgte Lucas mor, mens hun satte sig ned ved siden af Luca, og lagde en arm omkring hans skuldre. Luca kiggede op på sin mor og sagde; ”jeg vil være en pige”. ”Vil du være en pige! ”; udbrød mor. ”Hvorfor vil du være en pige? ”; spurgte hun Luca med et skævt smil på læberne; - ”du er jo mors dreng; - du er jo mors lille prins! ”; tilføjede hun. Luca kiggede op på sin mor; ”jeg føler mig *ikke* som nogen prins, - og prinser har heller ikke lyserøde kjoler på, jeg føler mig som en *pige*, og piger er prinsesser”. Mor kiggede længe på Luca, - uden at sige noget; men rejste sig så op med ordene; ”nu syntes jeg du skal lægge dig ned under dynen igen, for du har stadig feber, så taler vi om det når far kommer hjem”; - sagde mor lidt bestemt.

Luca lagde sig på maven med hænderne under hagen, og kiggede ud af det åbne vindue, mens han drømte sig langt væk, og tænkte. ”*Hvor ville jeg bare ønske at jeg ikke var en dreng, hvor ville jeg ønske at jeg bare var en pige*”. Luca kunne se at solens stråler forsvandt bag en mørk sky, det var begyndt at småregne, fuglenes fløjten var stoppet, og træernes blade var begyndt at gyngede frem og tilbage i den hylende vind, som også fik træerne til at svaje kraftigt fra side til side. Mørke regnskyer samlede sig over byen, over huset, og Luca kunne se de store lysglimt fra lynene, og høre tordenbragene langt væk i det fjerne. Regndråberne dryppede nu ind ad det åbne vindue, og en lille fugl med en meget lang halefjer i de smukkeste farver, fløj ind og satte sig i vindueskarmen, for at søge læ for

den piskende regn. Luca havde altid ønsket sig en fugl, men mor og far syntes han havde dyr nok. Luca havde sin helt egen kat, som altid lå og sov et eller andet sted i huset, eller udenfor i haven, for det meste passede den bare helt sig selv. Luca havde også en fisk, som bare svømmede frem og tilbage, fra side til side, op og ned svømmede den dagen lang i akvariet. Luca kiggede på fuglen, og beundrede dens mange smukke farver, og den meget lange halefjer. ”Hvor er du dog en smuk fugl”; udbrød Luca.

”Og hvor er du dog en smuk dreng”; sagde fuglen. Luca glemte helt at blive bange, men rejste sig hurtigt op i sengen og udbrød vredt”; jeg er ikke nogen dreng, jeg er en *pige*”. Efter at Luca havde tænkt sig om i et par sekunder, udbrød han lidt surt; ”- og for øvrigt kan fugle ikke tale”. Luca og fuglen kiggede lidt på hinanden, hvortil fuglen svarede; ”det er ikke alle fugle der kan tale, men jeg kan”. ”Det er heller ikke alle fugle, hvis sange er smukke at høre på, men det er min”. ”Det er heller ikke alle fugle der kan flyve højere end skyerne, men det kan jeg også”. ”Der findes kun én af min slags, derfor er jeg noget særligt”; sluttede fuglen af med at sige. Luca kiggede undrende på fuglen mens han tænkte; ”*det var dog noget underligt noget, fugle kan da ikke tale med mennesker; - eller kan de?*”. Fuglen gjorde atter klar til at flyve ud igen, ud i det voldsomme regnvejr, hvor de blinkende lyn og den buldrende torden stadig bragede højt i den blæsende blæst uden fugle.

”Der er ikke noget særligt ved mig”; udbrød Luca, mens han vendte ryggen lidt til fuglen, og bøjede sit hoved en smule. ”Det er ikke alle katte der kan tale, men jeg kan”; udbrød katten, som havde ligget oppe på skabet og fået sig en lur, og som nu sad og slikkede sine poter og flotte hvide pels. Luca kiggede nysgerrigt op på katten. ”Det er heller ikke alle katte som kan hoppe helt her op, men det kan jeg”. ”Der er ikke mange katte der kan hoppe ned fra et højt træ, men det kan jeg også”. ”Der findes kun én af min slags, derfor er jeg noget særligt”; sluttede katten af med at sige. Luca kiggede undrende på katten mens han tænkte; ”*det var dog noget underligt noget, katte kan da ikke tale med mennesker; - eller kan de?*”. Katten sprang over på endnu et skab, fik lagt sig ned på en magelig plads, og faldt igen i søvn.

”Det er ikke alle fisk der kan tale, men jeg kan”; udbrød fisken nu, som svømmede rundt i akvariet over i hjørnet. Luca lagde sig nu helt ned på sengen mens han kiggede og lyttede på fisken. ”Det er heller ikke alle fisk der kan lave vandbobler under vandet, men det kan jeg”. ”Der er ikke mange fisk som kan gemme sig i en fart, men det kan jeg også”. ”Der

findes kun én af min slags, derfor er jeg noget særligt”; sluttede fisken af med at sige. Luca kiggede undrende på fisken mens han tænkte; *”det var dog noget underligt noget, fisk kan da ikke tale med mennesker; - eller kan de?”*. Fisken svømmede nu ned på bunden i sit skjul, og gemte sig bag et par store sten.

Og næsten lige så hurtigt som det var kommet, holdt regnen og tordenbragene op, og de mørke regnskyer forsvandt ud i det fjerne. Vinden faldt til ro, og træerne rejste sig igen, bladene blev stille, solen skinnede nu fra en blå himmel igen, og fuglene begyndte atter at fløjte. Samtidig kom den smukkeste regnbue til syne, en regnbue som omfavnede alle farver i hele verden. Luca vendte sig mod vinduet, hun var betaget af det smukke syn; - kunne næsten ikke fjerne sine øjne. Det var som om regnbuen kom helt ind i Lucas værelse; - ja, hun kunne næsten røre den med sin hånd. Luca smilede så bredt, at man kunne se hendes hvide mælketænder. Hendes øjne var mere åbne end nogensinde, og strålede som smukke stjerner på en mørk himmel. Hun kiggede med et blik over i hjørnet hvor Selmas tøj det lå, og udbrød; *”det er jo ikke Selmas tøj, det er mit”*.

Luca følte sig nu en smule træt, hun krøb nu ned under dynen, så kun hendes næse og fødder stak ud. Luca forestillede sig, at det nu var weekend, og at hendes bedste veninde Selma igen kom på besøg, så de igen kunne lege med hinanden. Så de igen kunne klæde sig ud med fint tøj, danse, synge og grine, mens musikken spillede højt. *”Hvis jeg nu putter mig godt ned og falder hurtigt i søvn, så kan det være at jeg kan nå at blive rask til i morgen”*; tænkte Luca. Luca plejede ellers altid at tælle får, når hun skulle sove; - det er noget man gør, hvis man gerne vil falde i søvn hurtigt, - har hendes far fortalt. Men Luca var så træt, at selv fårene var faldet i søvn.

Luca vågner igen da hun kan høre sin storesøster Mathilde er kommet hjem fra skole, Mathilde har sat sig ude i haven på en stol, hvor hun højlydt taler med en veninde i telefonen; - som hun altid plejer. Lucas far er også kommet hjem fra arbejde. Luca kan høre at mor og far taler sammen, og kort efter kommer far ind ad døren til værelset; *”hvad så min lille skat, har du stadig feber, har du fået det bedre?”*; - spørger far nysgerrigt. *”Mor har været heroppe flere gange, men du har sovet hele dagen”*; fortæller han. *”Jeg tror ikke jeg har feber mere far”*; - siger Luca, mens hun smiler over hele hovedet. Lucas far lægger sin hånd på hendes pande; *”næ, det virker ikke som om du har feber, du er helt som du plejer at være; - helt dig selv”*; - siger far. Luca rejser sig op fra sengen i sin smukke lyserøde kjole, og giver hendes far et stort kram. Lucas far tager fat under hendes arme, og

løfter hende op i favnen, mens han visker i øret; ” du er fars pige; - du er fars lille prinsesse”.

Næste dag er Luca allerede tilbage i skolen, hvor hun møder sin bedste veninde Selma. De griner og fniser som de plejer, mens de i skolefrikvarteret taler om hvad de skal lave når det bliver weekend. Både Luca og Selma står sammen med alle de andre piger, og sender søde ’hemmeligheder’ til hinanden på deres mobiltelefoner. Luca kigger søgende ud i skolegården, hvor hun kan se alle de andre børn lege; - drengene og pigerne. Nogle af børnene sjipper, andre leger tagfat, og en af de drenge er så uheldig, at løbe lige ind i en af de voksne gårdvagter, så gårdvagten falder helt på enden. Hun kigger også over på de store drenge der spiller fodbold inde i fodboldburet, og alle de drenge der kigger på udenom, mens de taler om computerspil. Luca smiler lidt for sig selv og tænker; ”*hvor er jeg glad for bare at være helt mig selv; - glad for at være Luca*”.

SLUT